

Tábor Otaslavice 2022

2. – 16.7. 2022

Tak jako každý rok, i letos náš letní tábor dospěl ke svému konci a já mám tu čest být tím, kdo se pokusí zachytit nepřeborné množství zážitků a podnětů z táborového života v pár desítkách vět. Jak si nejspíš uvědomujeme, není to nic jednoduchého. Proč? Nemohu si odpustit obvyklou část táborového zápisu. Většině z nás nejspíš dochází, že tábor je pro každému dosti odlišnou akcí. Každému totiž utkvějí v paměti rozdílné momenty a zážitky, co je pro někoho nejsilnějším zážitkem léta může být pro druhého drobnost, která není nic proti jeho vlastní vzpomínce na noční hlídku nebo budování hrází v potoce. Sám tímto zkrácením trpím a omlouvám se všem čtenářům, kteří některý z těchto svých silných momentů budou postrádat. Zároveň slibuji, že se pokusím popsat co nejvíce táborových kuriozit, držte mi palce a jdeme na to.

Na tábor se mírně atypicky scházíme již přímo v Otaslavicích, kam rodiče své svěřenci různými cestami dostávají. K našemu zklamání zároveň zjišťujeme, že místní Coop fakt nic kloudného neprodává. Po tom, co se vysmíváme těch, kteří se z nákupu vracejí s Havlíkovými slanými tyčinkami, pak sami přicházíme se stejným produktem a smutně ho jíme na patníku u obecního mostu. I když kvůli této eskapádě nevypadáme zrovna reprezentativně, myslím, že pro to mají rodiče vcelku pochopení a komunikují s námi bez ohledu na náš bídný zjev. Těžší zavazadla vpravujeme do vozíku u Cedníkovy auta, který je má následně dostat na tábořiště, jelikož jinak bychom se na tábořiště snad nikdy nedostali. Během toho, co vybíráme přihlášky a zdravotní dokumentaci vlčata samozřejmě obsazují obrovský zabetonovaný transformátor. Tím vzniká první konflikt tábora, a to s místním seniorem, který dává vlčatům bídu za to, že ho určitě poškodí. Ačkoli to považujeme za téměř nemožné, nasloucháme jeho brblání a po vyfocení na transformátoru ho poslušně opouštíme.

Po přibližně dvou kilometrech z místa srazu se dostáváme na tábořiště. Jaké je to ale překvapení, když členstvo vidí, že půlka stanů ještě nestojí! Je za tím snaha o to, aby si i mladší více vážili táborového vybavení a významně pomohli s jeho kompletováním. To se do značné míry daří, byť některé stany nedosahují takové kvality, jakou bychom si my anebo jeho osazenstvo představovalo. Řešíme logistické a materiální potíže, protože zjišťujeme, že není dostatek správných šroubků anebo náčiní, musíme se tudíž střídat. To dohromady zabere nemalou část prvního dne, nakonec jsou ale všichni úspěšně ubytováni a může začít další program. Tedy samozřejmě po tradičním představení tábořiště a rolí členů vedení.

Než se dostaneme k dalšímu programu, nesmíme ale zapomenout na to nejdůležitější – účastníky tábora. Po různou dobu se na táboře objevil: Kuba, Dan, Gogen, Vítek, Hrášek, bratři Pája a Štěpán, Honza, Vojta, Karlee, Tom, Sam, Ondra, Damiánek, Viliánek, Peťa, Kozák, Tadeáš, Mamut, Shrek, Pája F., Jonáš, Ďábel, Prokop (alias NPC), Sam S., Lipánek, Upír, Lukáš K., Šoty, Tadeáš P., Kája, Matěj, Prokop, Luke B., Maty, Cedník, Řízek a já. Na návštěvu pak přijela banda

přepadníků z Trojlístku, Vojta Matocha (který si získával sympatie uplácením – komiksy), Brácha, Tesil, Medvěd a David.

Na většině táborů mívávala zásadní úlohu tzv. CTH, tedy celotáborová hra. Na letošním táboře tomu bylo jinak, Šotyho rytířských etap bylo tuším osm, ale pro tentokrát se z něj nestalo ústřední téma rozhovorů mezi členy na táboře. Každopádně ale Šoty zvolil odlišný způsob etapy, než dříve bývalo běžné a zavedl interní morální bodování za dobré skutky, nakonec se tak všechny týmy umístily na sdíleném prvním místě.

Jaké že týmy spolu zápolily? Navázali jsme na tradici těžce fejkových pojmenování týmů – jmenovitě šlo o týmy: Inferno, Hellfire (naprosto odmítáme spojitost s aktuálně běžícím seriálem Stranger Things), Kluci z Otaslavic a Aragorn.

Několik etap utkvělo v mé paměti. Budování hrází, kdy většina osazenstva tábora využila své zdokonalování budovacích dovedností z předcházejících vodních staveb. Bitvy mezi týmy s všemožnými zbraněmi, včetně obléhacích, na táborovém náměstíčku. Hraní šipek jako součást etapy na rytířském jarmarku a závěrečná mega bitva proti spojeným silám vedení, které drželo pozice i pomocí nesmrtelných věží tvořených uzlovačkami a využilo i dýmovnice k zahánění útočících panošů a rytířů z řad vlčat a skautů.

Důležitou součástí táborového života jsou nástupy, na kterých se vyhláší a vyhodnocují táborové zkoušky, programy pro následující den, udílí se táborové ocenění (tzv. Nejprsten) a podobné zásadní věci. Jednou ze stálíc těchto nástupů je klasicky pro účastníky náročné věšení a svěšování vlajky. Nemůžeme nezmínit bídu, jakou dostal Ondra od Tesila. Kvůli celé této situaci jsme všichni absolvovali krátký trénink této aktivity, abychom předešli fejkovým nástupům ... jelikož jsme ale pohůnci, a vybíráme hesla dne z takových zdrojů, jako je například hra Mafie I („Svět neřídí zákony, na papíře. Svět řídí lidi, někteří podle zákonů, jiní ne“) anebo vybraní čeští bizární TikTokeři („Rakušane ...“), dosáhnout vážnosti se stává dost náročným úkolem. O jednom heslu dne připisovanému jistému Marku Pechovi se pak raději bavit nebudeme.

Jak jsem již zmínil, na nástupech zjišťujeme blížící se programy, tentokrát měli svou premiéru i někteří roveři. Luke B. a Ondra si připravili propracovanou hru Pevnost Boyard, která nás provedla řadou náročných úkolů, které vedly k indiciím, klíčům a následně k pokladu. Kájova pekelná běhačka nám pak ukázala, jak může vypadat řešení jaderné havárie, takže až se něco takového semele, budeme skvěle připraveni ... především fyzicky. Luke K. a jeho noční hra pak ukázala náročnost shánění potravy při nepřízni počasí, před kterým je třeba se schovat a nebo při útoku smečky vlků ... skutečně to není žádný med a nemálo členů ve hře zemřelo hlady, protože prostě nenalovilo dostatek zvěře.

Proběhla také řada tradičních programů – mnoho her na louce, softball, Revoluce s chamtivými králi, kterým se chtělo chamtivě běhat.

Z více kreativních a tvořivých programů bych vyzdvihl klasickou scénkovou etapu, která u táboráku napomohla vytvořit příjemnou atmosféru ve společnosti absolutně bizárních představení. Když už jsme u scének, nemůžeme nezmínit Wild West scénku s indiány, mafiánem a mstícím se intelektuálem. Do přímo legendární kolonky pak bezpochyby přijde Šotyho a Peťova scénka s neustále se zasekávající NPC postavou a hláškou „počkej na mě, nejsem tak rychlý“, opakovanou každých pár sekund. Scény dávající prostor omamným látkám takhle přejdeme. Z jiného soudku – pod Štístkovým vedením účastníci tábora tvoří přírodní filtr ze štěrku, uhlí, písku a dalších vrstev. Výsledky jsou relativně použitelné a téměř každý skutečně na svém filtru poctivě zapracoval. Jedinou vadou na kráse byl pak fakt, že jsme tyto lahve naplněné vším možným nacházeli až do konce tábora na všech možných a nemožných místech.

Další programy, které si dobře pamatuji byla například klasická Tadeho sápačku s dýmovicemi, kdy vedení brutálně přejelo členy, třikrát odkládaná detektivní hříčku pod názvem Vražda knížete Konstantina, kdy členové měli vhodně vyhodnocovat nepřeborné množství indicií, Prokopovi zlatokopové a chamtivé sbírání zlatých valounů ze všech zákoutí a zátočin táborového potoka, anebo Matějova pokladovka, kde si všichni poctivě procvičili práci s buzolou a azimuty – zjistili jsme, že azimuty na mobilu a buzola ukazují leckdy dosti odlišné hodnoty a směry.

Výlet jsme tentokrát zvolili výrazně náročnější než loni a dostali jsme se napůl omylem, napůl naschvál i do vojenského prostoru. Trochu nám po vtipkování o tom, že nás sundá vojenská policie, ztuhnul úsměv, když kolem nás projel konvoj obrněných vozidel a dalších vojenských strojů. Naštěstí z toho nic velkého nebylo, nicméně příště budeme muset dát větší pozor na mapu a také zabránit členům, aby házeli kameny kolem cesty. Zbloudilá mina by asi nikoho nepotěšila, natož zdravotníka nebo vedoucího tábora.

Večery byly ve znamení klidu (až na pár večerních/nočních her), obvykle jsme zpívaly, četly kroniky a občas dokonce i nějakou tu literaturu, zpívaly písničky. A samozřejmě, jeden večer měl pod palcem Jenda s jeho vědomostní show, neminulo nás ani Kasino – divoké a nezapomenutelné jako vždy, s brutální inflací, službičkami a riskováním, tak jako obvykle. Tentokrát jsme si ale posléze společně sedli a provedli krátkou reflexi toho, co jsme v něm zažili a co si z toho odnést.

Nezapomínáme ani na táborová ocenění. Ondra si z tábora odvezl náročnou zkoušku Tři orlí pera, Kája bude muset ještě rok počkat. Cedník a Mamut získali březový lístek prvního stupně.

Mám pocit, že bych mohl u počítače sedět ještě hodiny a hodiny a stejně bych nedokázal pojmenovat všechny zážitky a vzpomínky, které si z tábora každý z nás odnesl. Zkuste ale zavřít oči a při čtení následujících řádek se ještě jednou navrátit do července roku 2022, na naše tábořiště v Otaslavicích. Třeba si vzpomenete na ...

Barber shop a Cedníkovo nové háro ...

Vítězný fotbálek s vedlejším táborem plným řízků ...

Hraní Kartografů v jídelně ...

Kozákovy fejkové šachy ...

Náročné služby v kuchyni ...

Prokecnutí při zkoušce mlčení už na ranním nástupu ...

Řízkovu neschopnost proměnit jakoukoli šanci vstřelit gól ...

Budování hrází v potoce a hejty, které kolem toho vznikaly ...

Táborovou bránu, na kterou holky svým členkách zakázaly ložit ...

Přepad, který jsme (jako obvykle) brutálně zničili ...

Koupaliště plné umírajícího hmyzu ...

Vaření vlastního oběda a hodnocení porotců ...

Brikulky všeho druhu ...

Už docela organizované boxerské souboje ...

Ve kterých Mamut dostal amok a Cedník se neukázal jako sigma, ale spíš jako beta

Tvrdou práci v lese a zvelebování tábořiště ...

Zvuk plápolajícího ohně a hrající kytaru ...

Noční oblohu plnou hvězd ...

Partu kamarádů, na které se můžete spolehnout.